

[Bjørn Poulsen]

Vi ved, at EFs landbrugsordninger – som vel er et af de mest konkurrenceforvridende systemer, der overhovedet findes i den vestlige verden; jeg synes, det er meget sjovt at konstatere dette, i betragtning af at det er de liberale, der er så store tilhængere af dem – bl.a. betyder, at kornprisen i dette land ligger væsentligt over verdensmarkedsprisen, og det vil naturligvis betyde, at der er en afsmitning på det færdige produkt, det egentlige fødevarerprodukt. Det er lige så klart, at kunstigt høje priser også har noget at gøre med omkostningsniveauer, har noget at gøre med jordpriser og har noget at gøre med inflationen i dette land, som alle så gerne vil bekæmpe. Hvis man ikke kan se sammenhængen, mangler man lidt i bredden i sit syn på tingene. Det er da klart, at alle vil have deres del af denne kage. Det er soleklart, at i det system, vi lever i, vil alle have sin del af kagen – og helst så meget som overhovedet muligt.

Vi er naturligvis klar over, at landbruget via dets eksport bringer mange penge hjem til Danmark, men hvis man virkelig begynder at regne ud, hvilken indflydelse alle disse mange faktorer har på samfundsøkonomien, så tror jeg, at disse EF-landbrugsordninger er et minus for Danmark. Man har aldrig regnet det ud, og jeg tror heller ikke, man virkelig kan gøre det, men jeg er lige så overbevist om, at de er et minus for Danmark, som tilhængerne af dem er overbevist om, at de er et plus. Det er jo en diskussion, vi kan føre videre; der er ingen, der kan komme med beviset.

Men lad det ligge. Som sædvanlig er det akutte problemer, vi skal diskutere, og vi vil fra SFs side gerne deltage i denne diskussion.

Et af de problemer, man fokuserer på – det har vi tydeligt hørt i den foreslåede dagsorden, som jeg senere skal komme tilbage til – er jo det af regeringen fremsatte forslag om en jordskat, som skal inddrage den devalueringsevinst, landbruget opnår ved den nyligt gennemførte devaluering på 5 pct. Jeg skal ikke blande mig i slagsmålet om, hvor meget denne devaluering giver. Jeg er overbevist om, at man fra alle sider kan komme med regnskaber, der viser forskellige tal, og jeg er overbevist om, at de, der kommer med tallene, er 100 pct. sikre på, at deres tal er rigtige. Det er noget, fremtiden kan vise; vi kan ikke her og nu sige nøjagtigt, hvad det bliver.

Men jeg er i hvert fald sikker på, at der bliver en gevinst. Den vil vi også fra SFs side være med til at tilbageholde og indkassere fra staten på den ene eller den anden måde. Vores sympati for det forslag, der foreligger, er ikke så forfærdelig stor – det tror jeg også vi ved første behandling af forslaget gav udtryk for – men jeg må på den anden side sige, at jeg har svært ved at pege på andre måder at gøre det på. Udvalgsarbejdet vil nok give et fingerpeg om, hvorledes SFs holdning vil være.

Vi kan fra SFs side godt være med til at afhjælpe problemerne for de landmænd, der har de akutte problemer, men jeg vil altså stille den betingelse, at landbruget selv går i spidsen. Jeg vil stille den betingelse, at grovvarereselskaberne nu begynder at få et renteniveau, som ligger dernede, hvor man kan kalde det rimeligt. Jeg vil gå med til det, hvis landmændene selv går i spidsen og lader være med hele tiden at hænge sig i, at deres gennemsnitsindkomst er betydelig mindre end en industriarbejders. For hvad er en gennemsnitsindkomst? Ja, det er altså et gennemsnit af forskellige indkomster, og vi ved alt om, at i dette land er der landmænd, der har en meget, meget lille indkomst, men vi ved også, at der er et meget stort antal, som har en meget stor indkomst.

Inden for fagbevægelsen har vi været vant til at være solidariske. Det kunne være, landmændene skulle prøve på at lære noget af den slags. Så var problemerne måske ikke så store. Vi mener, at landmændene bør optræde solidarisk, og vi vil faktisk gerne være med til, at man på den ene eller den anden måde får en kanalisering af nogle af de penge, jordskatten vil indbringe, tilbage til de landmænd, der er i nød. Det vil vi gerne være med til. Når folk har så store problemer, som mange af de unge landmænd har i dag, skal de hjælpes, for det er altså ikke altid folks egen skyld, hvis de kommer i ulykke. Disse mennesker har i langt de fleste tilfælde investeret ud fra en fremtid, som så lys og smuk ud, og derfor må de hjælpes på den ene eller den anden måde. Hvorledes dette skal gøres, er vi absolut villige til at gå ind i forhandlinger om, men jeg understreger, at landbruget altså selv må gå i spidsen, ellers vil vi ikke være med.

Der har været talt meget om årsagerne til det, der er sket, og der har været diskuteret